

Thảo vừa nói, vừa mở tủ lạnh để lấy ra 12 nhánh gai đã gói sẵn trong đồ.

Thu tròn mắt: Cho vợ ông? Làm ơn cho tôi hỏi, tại sao lại là gai?

– Ông khách trả lời: Cảm ơn cô đã hỏi. Bốn năm trước đây, vợ chồng tôi trên bờ vực ly dị. Sau khi sống với nhau 40 năm, chúng tôi dường như chịu nhau không nổi nữa. Nhưng Chúa đã giải cứu chúng tôi khỏi những ngày tháng đen tối ấy, phục hồi tình yêu và hôn nhân của chúng tôi. Lễ Tạ Ôn năm ngoái, tôi ghé tiệm này mua hoa, đã kể cho cô Thảo nghe những nan đề của chúng tôi, vì cô nói rằng cô luôn giữ một bình đầy những cành hồng không hoa, chỉ là cành có gai mà thôi, để nhắc cô nhớ đến những tháng ngày chông gai. Tôi thấy thích thú với ý tưởng đó nên đã mua những cành gai về. Vợ tôi và tôi đã đặt tên cho từng cành gai bằng những nan đề của chúng tôi và dâng lời tạ ơn về những gì các nan đề đó đã dạy chúng tôi.

Trước khi bước ra, ông khách quay nhìn Thu: Tôi thật sự muốn giới thiệu với cô Bình Hoa Đặc Biệt này.

Thu buồn rầu: Tôi không biết tôi có thể cảm tạ về những cành gai trong đời sống không? Chúng còn quá mới với tôi.

Thảo dè dặt nói: Kinh nghiệm cho tôi thấy, những cành gai khiến hoa hồng tăng thêm giá trị. Trong hoàn cảnh khó khăn, chúng ta càng trân quý sự an ủi của Chúa. Chiếc mũ gai Chúa đội ngày xưa cho chúng ta biết Ngài yêu chúng ta dường nào. Đừng oán ghét những cành gai.

Nước mắt lăn dài trên má Thu. Lần đầu tiên kể từ sau tai nạn xe, cô mới cảm thấy người đi sự oán giận. Vâng, xin cho tôi mua 12 cành gai.

– Cô chờ một chút nhé, tôi sẽ chuẩn bị ngay cho cô. Hy vọng rằng, mỗi lần nhìn thấy chúng, cô sẽ trân trọng những ngày tháng vui tươi lần đến tới. Chúng ta sẽ trưởng thành trong mọi hoàn cảnh, dù vui hay buồn.

– Tôi thiếu cô bao nhiêu tiền? Thu hỏi.

– Cô không thiếu tôi gì cả, ngoài ra lời hứa rằng, cô hãy để Chúa rịt lành vết thương lòng. Tôi luôn tặng khách lần đầu tiên mua bình hoa với những cành gai, kèm theo tấm thiệp này, xin cô đọc: Lạy Chúa, con chưa bao giờ cảm ơn Chúa về những cành gai. Con luôn cảm ơn về những nụ hồng, nhưng chưa

bao giờ là những cành gai. Xin dạy con bài học về thập tự giá con mang, dạy con biết giá trị của những cành gai. Xin giúp con đến với Ngài qua con đường hẹp. Xin chỉ cho con thấy những giọt nước mắt của con có thể trở nên cầu vồng rực rỡ trong con.

Thảo dịu dàng nói với Thu: Chúc mừng Lễ Tạ Ôn. Ước ao sẽ được kết bạn với cô khẳng khít hơn.

Thu mỉm cười bước ra khỏi tiệm với lòng hy vọng dâng đầy.

Nhà truyền giáo danh tiếng của thế kỷ thứ nhất, là tác giả của 13 thư tín trong Kinh Thánh Tân Ước, là người chúng ta quen thuộc biết đến với danh xưng Thánh Phao-lô, trong lá thư ưu ái gửi đến tín hữu tại thành phố Phi-líp, đã viết những lời này: “Tôi đã tập hễ gặp cảnh ngộ nào, cũng thỏa lòng ở vậy. Tôi biết chịu nghèo hèn, cũng biết được dư dật. Trong mọi sự và mọi nơi, tôi đã tập cả, dù no hay đói, dẫu dư hay thiếu cũng được.” Lòng chúng ta có rung động chẳng khi đọc những lời này? Tôi ngưỡng mộ những người mỉm cười trong nghịch cảnh. Sứ đồ Phao-lô cũng viết cho tín hữu tại Cô-rinh-tô, “Khi tôi yếu đuối, ấy là lúc tôi mạnh mẽ.” Nghịch lý này là một thực tại, nếu chúng ta chịu thành tâm suy nghiệm. Sự đau ốm nhắc tôi về sự yếu đuối của thân xác con người; rồi một ngày, thân xác này sẽ qua đi, linh hồn trở về với Đấng Tạo Hóa Vĩnh Cửu. Sự thất bại cho tôi ý chí vươn lên, tiếp tục phấn đấu cho tương lai tốt đẹp hơn. Những mối quan hệ đổ vỡ dạy tôi cách hành xử khôn ngoan hơn. Thật vậy, những đau buồn trong cuộc sống là cành hồng không hoa giúp tôi giàu có về tinh thần và vững mạnh trong tâm linh.

Trong mùa Lễ Tạ Ôn, hãy cảm tạ Chúa về những đóa hồng, là lúc mình mạnh mẽ, và cả những cành hồng không hoa, là lúc mình yếu đuối, để có thể mỉm cười nói như Sứ đồ Phao-lô: “Lạy Chúa, con thỏa lòng trong mọi sự.”

Bình Minh

Liên lạc Hội Thánh địa phương:

Cành Hồng

Không Hoa

Vietnam Ministries, Inc.

văn phẩm nguồn sống
P.O. Box 4568 Anaheim, CA 92803

Tel. (714) 758-8767 (VPNS)

Fax: (714) 535-3943

Email: info@vpns.org

Website: www.vpns.org

Với người yêu hoa, được ngắm nhìn, được chăm sóc hoa, là hạnh phúc thư giãn tuyệt vời. Một trong bảy kỳ quan của thế giới cổ đại là Vườn Treo Babylon, tương truyền do vị vua đa tình Nebuchadnezzar II xây dựng cho người vợ yêu của ông là Công chúa Amytis, người Mê-đi, để giúp nàng khóa lấp phần nào nỗi nhớ xa quê. Dù người ta chưa tìm được chút di tích nào về vườn treo này, nhưng những ghi chép cổ đại đã mô tả về lộng lẫy của nó mà ngày nay chưa ai tái tạo được. Trong thời hiện đại, chúng ta có những vườn hoa nổi tiếng thế giới, thu hút hàng triệu du khách mỗi năm, như vườn hoa Keukenhof ở phía Nam Hòa Lan, xứ sở của hoa tu-líp, vườn hoa Butchart ở vùng British Columbia, Canada, hay vườn hoa Brooklyn ở New York với 42 loài hoa anh đào nở rộ trong mùa Xuân. Khi đến những nơi này, chúng ta tưởng mình lạc chốn bồng lai, vây quanh với triệu triệu đóa hoa đủ màu, đủ loại, đua nhau khoe sắc thắm. Vườn Treo Babylon hoành tráng ngày xưa đã tàn lụi theo sự ra đi của Đại đế Nebuchadnezzar, nay không còn gì nữa, dù chỉ là vết tích nhỏ. Các vườn hoa tươi đẹp nhất, cũng chỉ có thể khoe sắc vào mùa Xuân. Bông hoa dù có rực rỡ cũng không thể giữ mãi nét đẹp của mình. Bốn mùa luân chuyển, cánh hoa rồi cũng tàn úa theo thời gian.

Trong những năm trước, nước Mỹ đã có những thành công đáng kể. Nhưng năm 2020 đến với cơn dịch bệnh coronavirus, như cơn bão lốc đã cuốn đi tất cả. Gần một năm đã trôi qua từ khi “Vị khách không mời” này xuất hiện, con người vẫn chưa hoàn hồn. Tháng 11, bước vào mùa Lễ Tạ Ơn, chúng ta có gì để tạ ơn Thiên Chúa? Nếu lời tạ ơn được ví như cảnh hồng, thì hoàn cảnh hiện nay chỉ còn là những cảnh hồng không hoa.

Chúng ta vui mừng cảm tạ khi gia đình mạnh khỏe, hanh thông, may mắn. Trái lại, nếu chúng ta thất bại, đau ốm, mất công ăn việc làm, mất mát người thân, thì chúng ta sẽ cảm tạ thế nào? Chúng tôi xin lược kể chuyện gần đây của Matheson, như một lý giải về hoạn nạn trong đời sống.

Hôm nay đã gần ngày Lễ Tạ Ơn, Thu chậm rãi bước những bước nặng nề trên phố, lòng trống rỗng với bước chân vô hồn. Cô đi ngang một cửa hàng hoa

và thân thờ bước vào. Thu đã trải qua những tháng ngày vui tươi hạnh phúc, cho đến một ngày, khi cô có thai đứa con thứ nhì vào tháng thứ tư, một tai nạn xảy ra đã khiến cô đánh mất sự bình an vốn có. Một người vô ý đã lái chiếc xe truck to lớn đâm sầm vào sau xe cô. Chiếc túi hơi bung ra để cứu mạng cô nhưng không cứu được bào thai trong bụng. Nếu không có tai nạn đó, có lẽ cô đã sinh cháu trai vào đúng tuần lễ Tạ Ơn. Nghĩ đến đó, lòng cô thất lại. Cũng trong thời điểm ấy, công việc của chồng cô bị đe dọa, và người chị thân yêu dự định đến thăm cô nhân ngày lễ để an ủi em gái, vừa cho biết sẽ không đến được. Trong khi Thu đang lo lắng buồn bã thì một người bạn, trong khi trò chuyện, đã nói với cô rằng có lẽ những đau buồn là điều Chúa cho xảy ra để giúp cô trưởng thành mạnh mẽ để có thể thông cảm với những người đang đau khổ. Thật là vô lý. Người bạn này thật ra chẳng hiểu mình đang nói gì? Cô ta có kinh nghiệm những gì Thu đang trải qua chẳng? Cô ta có bị mất một đứa con không? Trong hoàn cảnh này, Thu không làm sao có thể cảm tạ được.

– Xin chào cô, cô cần gì? Thảo, chủ cửa hàng hoa, đơn đã chào Thu.

– Tôi muốn mua một bình hoa.

– Cho ngày Lễ Tạ Ơn? Có muốn một bình hoa thông thường hay một bình hoa đặc biệt? Cô biết đấy, bông hoa dường như biết nói, và mỗi bình hoa bày tỏ một tâm trạng. Cô muốn có một bình hoa để bày tỏ lòng biết ơn?

– Thu bực tức nói: Không, tôi không có gì để biết ơn cả.

Thu cảm thấy hơi hổ thẹn khi bỗng dưng mình cáu gắt với cô hàng, nhưng rất ngạc nhiên khi Thảo điềm đạm trả lời: A, thế thì tôi có bình hoa rất thích hợp cho cô.

Ngay lúc ấy, có khách hàng bước vào. Thảo quay ra chào: Chào chị Hương. Em đã chuẩn bị sẵn bình hoa của chị rồi đây. Nói xong, cô vội vào trong, bê ra bình hoa đặc biệt của người khách. Thu trở mắt nhìn. Đó là một bình hoa lớn với nhiều cành lá xanh tươi, chiếc nơ to rất đẹp và những cành hồng dài, nhưng các bông hoa đều đã bị cắt mất.

Cô quan sát phản ứng của người khách. Đúng là chuyện đùa. Ai đời mua hoa mà lại bảo cắt mất hoa đi?

Cô Hương tươi cười nhận bình hoa kỳ lạ này: Tôi đã đặt kiêu bình hoa này ba năm rồi, mà mỗi lần nhìn nó, tôi đều thích thú. Gia đình tôi rất thích bình hoa này.

Khi người khách rời cửa hàng, Thu tò mò hỏi Thảo: Ô, người khách hàng lạ quá!

– Vâng, tôi đã cắt hết những đóa hoa. Tôi gọi đó là Bình Gai của Lễ Tạ Ơn.

– Tôi không hiểu nổi, sao có người lại trả tiền cho một bình hoa như thế?

– Cô thật sự muốn biết không?

Thu khẽ gật đầu.

– Thảo trầm ngâm kể: Ba năm trước đây, chị Hương bước vào cửa hàng với tâm trạng giống cô hôm nay vậy, nặng nề, chán nản, không có gì để cảm tạ. Cha của Hương vừa qua đời vì ung thư. Việc làm ăn của gia đình bị sụp đổ. Con trai vướng vào nghiện ngập, và bản thân cô phải đương đầu với một cuộc mô nguy kịch. Cũng trong năm đó, chồng cô qua đời, và bỗng dưng, tôi phải đóng cửa hàng hoa này một mình. Đó là lần đầu tiên trong đời, tôi đã trải qua ngày lễ thật lẻ loi. Tôi không con cái, không chồng, không gia đình cạnh bên và nợ nần chồng chất, tài chính eo hẹp đến nỗi tôi không đủ tiền mua vé máy bay đi đâu cả.

Thu trở mắt: Vậy, chị làm gì?

– Tôi học cách biết ơn những cảnh gai.

– Gai? Thu càng ngạc nhiên hơn.

– Tôi là một Cơ Đốc nhân. Khi nhận lãnh ơn phước, tôi chưa bao giờ hỏi Chúa vì sao, nhưng khi tai họa xảy đến, tôi luôn chất vấn Chúa vì sao. Phải mất nhiều thời gian để học biết sự quan trọng của tháng ngày đến tối. Tôi chỉ thích những “đóa hoa đời,” nhưng qua những cảnh gai, tôi mới học biết sự an ủi từ Chúa. Cô biết đó, Kinh Thánh nói rằng Chúa an ủi chúng ta trong cơn đau khổ, và từ sự an ủi đó, chúng ta sẽ có thể an ủi người khác.

Thu hít vào một hơi thở sâu, nhớ đến lời nói giống như vậy của một người bạn đã khiến Thu cảm thấy bực mình. Thu nói nhỏ: Tôi không cần sự an ủi. Tôi bị mất một đứa con và tôi giận Chúa.

Thu định nói tiếp, thì lúc đó, từ ngoài cửa, một người đàn ông bước vào, cất giọng oang oang vui vẻ:

– Tôi đến đây để lấy 12 nhánh gai cho vợ tôi.

– Thảo trả lời: Vâng, đã có sẵn cho ông đây.